



## Έλενα Γκίκα- Πετρουλάκη

«Δεν υπάρχει  
καλό χωρίς  
κακό»

ΣΤΗΝ ΝΤΕΠΥ ΚΟΥΡΕΛΛΟΥ

**Τ**ο «Καθρέφτες και είδωλα» (εκδόσεις Ψυχογιός) είναι το πρώτο της βιβλίο, κι ας γράφει από μικρό παιδί. Η Έλενα Γκίκα-Πετρουλάκη μας μιλάει για το καλό και το κακό και τις γυναίκες ηρωίδες της.

**Μπορείτε να δώσετε στους αναγνώστες μας μια περίληψη του βιβλίου;**

Το «Καθρέφτες και είδωλα» είναι η ιστορία μια γυναίκας που μετά από 14 χρόνια στη φυλακή εξομολογείται για πρώτη φορά τα γεγονότα που την οδήγησαν εκεί. Μέσα από αναδρομές στο παρελθόν της, αφηγείται το πέρασμά της από την οικογένεια Μόραλη, αλλά και περιστατικά που προηγήθηκαν αυτής της κεντρικής ιστορίας και που τελικά σκιαγραφούν την ολοκληρωμένη εικόνα.



**Στο επίκεντρο της ιστορίας βρίσκεται η Στέλλα, μια γυναίκα που δέχεται να μην πληρώσει η ίδια για ένα έγκλημα που διέπραξε εκείνη, αλλά και να πληρώσει για άλλα που δεν έκανε. Στο βιβλίο σας γράφετε πως «τη ζωή την πληρώνεις». Ισχύει και στην πραγματική ζωή μας;**

Ναι, πιστεύω πως όλα πληρώνονται. Όχι όμως με κάποιον μεταφυσικό τρόπο. Πιστεύω πως η ψυχή μας ξέρει τι δικαιούμαστε, τι μας αξίζει και τι μας χρειάζεται. Και μέσα από τις συνειδητές ή ασυνειδητές επιλογές μας οδηγούμαστε τελικά σε αυτή τη δίκαιη πληρωμή των όποιων επιλογών έχουμε κάνει. Όποιες κι αν είναι οι καταβολές μας, τα συστήματα αξιών μας ή οι πεποιθήσεις μας, υπάρχουν κάποια πράγματα που είναι πέρα και πάνω από αυτά. Υπάρχει μια πρωταρχική και βαθιά διάκριση ανάμεσα στο καλό και το κακό και μέσα μας ξέρουμε τι μερίδιο από αυτά τα δύο έχουμε παραδώσει στον εξωτερικό κόσμο, με τα λόγια, τις πράξεις ή ακόμα και με τις σκέψεις μας. Καθetti που πράττουμε ή που παραλείπουμε να πράξουμε έχει την απάντησή του. Και αυτή την απάντηση έχουμε ανάγκη να τη λάβουμε, γιατί μόνο έτσι εξελισσόμαστε.

**Οι δύο κεντρικές ηρωίδες σας, η Στέλλα και η Μαρίνα, είναι θύματα σεξουαλικών εγκλημάτων. Αναλαμβάνουν τον ρόλο του τιμωρού με το αντίστοιχο τίμημα. Το γυναικείο κίνημα #metoo έφερε στη δημοσιότητα δεκάδες τέτοια εγκλήματα, από θύματα που είχαν επιλέξει τη σιωπή. Πιστεύετε πως σαν κοινωνία στιγματοποιούμε τόσο τα θύματα, που δεν τους επιτρέπεται να αναζητήσουν δικαίωση, νομική και ηθική;**

Είναι πολυδιάστατο το θέμα που θίγεται. Πρώτα απ' όλα, σε περιπτώσεις που η κακοποίηση συμβαίνει μέσα στην οικογένεια ή γενικότερα στο πλαίσιο μιας προσωπικής σχέσης, είναι δύσκολο τα θύματα να αναζητήσουν βοήθεια απ' έξω. Να βάλουν τρίτους μέσα σε αυτόν τον εξορισμό στενό κύκλο. Όταν ο θύτης είναι ο σύζυγος, ο εραστής, ο πατέρας κ.ο.κ., υπάρχει και μια κτητική ανωνυμία που συνοδεύει τον ρόλο του. Είναι ο σύζυγός μου, ο εραστής μου και πάει λέγοντας. Συνυπάρχω μέσα σε αυτή τη σχέση και εκθέτοντας την κατάσταση εκτίθεμαι κι εγώ. Από την άλλη, το να μοιραστεί μια γυναίκα τις λεπτομέρειες της κακοποίησής της είναι ένας δεύτερος βιασμός. Κανένας άνθρωπος δεν θα έπρεπε να υποστεί ένα τέτοιο «ξεγύμνωμα» προκειμένου να βρει το δίκιο του, αλλά σε αυτές τις καταστάσεις αυτό ακριβώς καλείται να κάνει. Κι έπειτα, η κακοποίηση καταφέρει ένα συντριπτικό χτύπημα στο πώς το θύμα αντιλαμβάνεται την αξία του ως ανθρώπου. Ιδιαίτερα όταν πρόκειται για νεαρά άτομα. Και μετά περιμένουμε από αυτό το άτομο, με την τραυματισμένη αίσθηση της προσωπικής του αξίας, να αναζητήσει δικαίωση σε μια κοινωνία που συχνά του επιφυλάσσει δυσπιστία και αιωρούμενα ντροπιαστικά ερωτήματα του τύπου «μήπως προκάλεσες;», «μήπως πήγες γυρεύοντας;», «μήπως έφταιγες;». Η κοινωνία μας σίγουρα ευαισθητοποιείται όλο και περισσότερο, αλλά έχουμε πολύ δρόμο να διανύσουμε μέχρι να αναπτύξουμε τα ανταντακλαστικά που απαιτούνται για να στηρίξουμε και να προστατέψουμε αποτελεσματικά τα θύματα αυτών των καταστάσεων.

**Στο βιβλίο σας η οικογένεια Μόραλη βρίσκεται στο επίκεντρο. Εμφανίζεται ως η τέλεια οικογένεια, μέχρι να ξεδιπλωθούν οι παθογένειές της. Ωστόσο, εξακολουθούν να λειτουργούν σαν οικογένεια και αυτό είναι που γοητεύει τη Στέλλα. Τι συμβολίζει για εσάς η οικογένεια Μόραλη;**

Η τέλεια οικογένεια δεν υπάρχει. Γιατί οι οικογένειες αποτελούνται από ανθρώπους και οι άνθρωποι ποτέ δεν είναι τέλειοι. Η οικογένεια Μόραλη, παρά τις παθογένειές της, παρά τα κρυμμένα μυστικά της, παρά τις σκοτεινές σελίδες της δικής της ιστορίας, αποτελείται από ανθρώπους που στη συντριπτική τους πλειονότητα αγαπούν ο ένας τον άλλον. Νοιάζονται ο ένας για τον άλλον και είναι εκεί ο ένας για τον άλλον. Αυτό ακριβώς είναι που γοητεύει τη Στέλλα και γι' αυτό μέχρι και την τελευταία στιγμή αγωνίζεται να προστατέψει αυτή την οικογένεια. Ακόμα και όταν συνειδητοποιεί πως η ίδια δεν θα δικαιούται να είναι μέλος της. Επειδή, τόσο για τη Στέλλα όσο και για μένα, η οικογένεια Μόραλη συμβολίζει εκείνο το τελευταίο οχυρό, το τελευταίο καταφύγιο που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος, μέσα στο οποίο θα μπορεί να παίρνει αγάπη, αποδοχή και ασφάλεια.

### INFO

Ναι, πιστεύω πως όλα πληρώνονται. Όχι όμως με κάποιον μεταφυσικό τρόπο. Πιστεύω πως η ψυχή μας ξέρει τι δικαιούμαστε, τι μας αξίζει και τι μας χρειάζεται. Και μέσα από τις συνειδητές ή ασυνειδητές επιλογές μας οδηγούμαστε τελικά σε αυτή τη δίκαιη πληρωμή των όποιων επιλογών έχουμε κάνει.